Metal İşçileri Bülteni

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Sayı: 4 ● Ekim 1997 ● Fiyatı: 25.000 TL.

BRANDİ

ALBAYRAK

RESLAN

TIBSET

Ortak Komite!

Ortak Direniş!

İÇİNDEKİLER

Birlikte Direniş,
Birlikte Zafer!.....sayfa 2-3

Birleşik Metal Genel Kurulları
Üzerine..... sayfa 4

Metal İşkolunda Büyüme... sayfa 5

Parsat İşçi Komitesini
Çalıştıralım..... sayfa 6

Sözün Özü ..... sayfa 7

Birleşik Metal'de 1 Dakika
Karanlık Eylemi ..... sayfa 7

Gücümüz
Örgütlülüğümüzdür..... sayfa 8-9

İşçiler İşverenin Oyununa
Gelmeyecekler ..... sayfa 10

Sendikalaşma ve Taşerona Karşı
Mücadele Deneyimi ..... sayfa 11

Konvekta'da İşçi Kıyımı ..... sayfa 11

Nursan'da Dayanışmayı
Örgütleyelim ..... sayfa 12

Dünyanın En Tuhaf
Mahluku ..... sayfa
13

Böyle Demokrasinin
Canı Cehenneme ..... sayfa 14-15

Sendikalarımız ESK'dan
Derhal Çekilsin ..... sayfa 16

BİRLİKTE BİRLİKTE

Sınıf dayanışması nedir arkadaşlar? He birimiz tek tek konuşulduğunda, işyerimizde sorunlarımızı çözmek gerektiğinde "Birlik olmak lazım. Başka türlü bu iş olmaz " deriz. Çünkü gücümüzün birliğimizde, örgütlülüğümüzde olduğunu biliriz. Bunu çoğumuz yaşadığımız bazı deneyimlerle öğrenmişizdir, ya da bunun olmazsa olmaz bir koşul olduğunu sezgilerimizle hissederiz. Biliriz ki patron karşımızda bir güçtür. Aslına bakarsanız sayı olarak bir kişidir belki. Fakat yine biliriz ki, o patronların sınıfına, sermayedarların sınıfına aittir. Gücü fabrikanın, makinaların ve paranın sahibi olmaktan gelmektedir. Arkasında devleti, yasaları, polisi, askeri vardır. Yani, sermayenin gücünü temsil etmektedir. Bizim gücümüz nereden gelmektedir? Üretmekten, o makinaları kullanmaktan, fabrikaları işletmekten, hayata kendi ellerimizle, kanımızdan kan, canımızdan can katmaktan. İşte biz de patronların karşısında birlikte olursak karşı durabileceğimizi etimizde, kanımızda hissederiz. Peki sınıf dayanışması nedir? Adı üzerinde işçi sınıfının dayanışması. Kime karşı? Patronların sınıfına karşı. Madem ki biz bir sınıfın; işçi sınıfının bir mensubuyuz, o halde mücadele bayrağını açmış sınıf kardeşlerimizi patronların karşısında yalnız bırakmayacağız. Onların kazanımlarının, bizim kazanımlarımız olduğunu bileceğiz.

Direnişe yada greve çıkmış her işçi, sınıf dayanışmasının önemini kavrar. Sermaye sınıfının karşısında yalnızlık duyar, elleri diğer sınıf kardeşlerinin ellerini arar. Fakat son zamanlarda bu ellerin bir çoğu boşlukta kalıyor. Bizler, direnişteki, grevdeki işçilere yeterince sahip çıkmıyoruz. Direniş yerinden servislerimizle geçiyoruz. Ama bir gün de inip ziyaret edelim, bir ihtiyaçları var mı soralım diye düşünmüyoruz. Dayanışma için para desteği vermek gerektiğinde ellerimiz titriyor. Oysa içtiğimiz sigara kadar bile mi değeri yok diye kendimize sormuyoruz. Futbol, loto, toto, at yarışıyla, kahve köşelerinde oyunlarla tükettiğimiz zaman ve umutları diziyoruz tespih tanelerine. Artık yetmez mi? Kardeşlerimiz bizden destek beklerken bu duyarsızlık niye? Artık bu boşta kalan elleri tutup, kenetlenmenin ve

DİRENİŞ, ZAFER!

"patronların karşısında yalnız değilsiniz. Biz de varız. İşçi sınıfının onurlu üyeleri de var " demenin zamanı gelmedi mi?

O halde hiç zaman kaybetmeden direnişteki, grevdeki işçi kardeşlerimize desteklerimizi sunmak için harekete geçelim. Öncelikle bir dayanışma komitesi oluşturabilir ve çalışmalarımızı bu komite eliyle daha disiplinli yürütebiliriz. Para toplamak, bildiri dağıtmak, basın açıklaması yapmak, daha da önemlisi direnişleri fabrikalarımıza taşımak ve üretimden gelen gücümüzü kullanmak. Direnişteki yada grevdeki fabrikalar için yemek boykotu, servis boykotu, iş yavaşlatma, iş durdurma eylemleri yapabilmek. Sınıf dayanışması, fiili olarak bir desteğe dönüştüğünde gerçek anlamını ve önemini bulur. Her iki işçi de, hem direnişteki, hem destekleyen bunu içinde hisseder. Bunlar aynı zamanda hepimizin eğitimden geçtiği, çok şey görüp öğrendiğimiz eylemlerdir. Kendisi için sınıf olma yolunda atılmış ciddi adımlardır.

Sınıf dayanışmasının bir başka yönü de aynı zamanda direnişe çıkmış işyerlerinin mücadelelerinin ortaklanmasıdır. " Ortak direniş, ortak komite " söyleminde anlam kazanan, patronların sınıf birliği karşısında, kendi sınıf birliğimizi daha sıkı örmektir. Direnişe yada greve çıkmış fabrikaların kaderlerinin ortaklanmasıdır. Bu sınıf dayanışmasında bir adım daha ileri atmak, fiili desteğin en üst boyutta yaşanması demektir. Yapılacak bütün çalışmaların artık tek işyeri adına değil, ortak komitenin altında olan bütün işyerleri adına yapılmasıdır. Ve birlikte direnmek, birlikte kazanmaktır.

Sınıf dayanışmasının bir başka yönü de aynı zamanda direnişe çıkmış işyerlerinin mücadelelerinin ortaklanmasıdır. " Ortak direniş, ortak komite " söyleminde anlam kazanan, patronların sınıf birliği karşısında, kendi sınıf birliğimizi daha sıkı örmektir. Direnişe yada greve çıkmış fabrikaların kaderlerinin ortaklanmasıdır. Bu sınıf dayanışmasında bir adım daha ileri atmak, fiili desteğin en üst boyutta yaşanması demektir. Yapılacak bütün çalışmaların artık tek işyeri adına değil, ortak komitenin altında olan bütün işyerleri adına yapılmasıdır. Ve birlikte direnmek, birlikte kazanmaktır. Hiç kuşkusuz bu daha gelişkin bir sınıf bilincini gerektiriyor. Fakat şu andaki durum ne olursa olsun, bugünden atılacak ortak adımlar mutlaka vardır. Aynı zaman sürecinde direniş yaşayan direnişçi işçiler bu sorumlulukla hareket etmek durumundadır.

Bugün bölgemizde direnişe çıkmış iki işyeri var: Tıbset ve Reslan. Tıbset ve Reslan için bizler biran önce, daha fazla zaman kaybetmeden, desteklerimizi sunalım. Bunun için dayanışma komitesini kurarak çalışmalarımızı hızlandıralım. Dayanışmadan başlayarak bu direnişleri bölgemize yaymak için bir kıvılcım çakalım.

Tıbset ve Reslan işçileri ise "Ortak direniş,ortak komite " anlayışıyla örgütlenmelerine ve direnişlerine yeni bir boyut katmalıdırlar. Direnişlerini bu anlayışla birkez daha gözden geçirmeli ve sınıf dayanışmasının bu önemli adımını atarak direnişlerini büyütmelidirler...

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA!
YA HEP BERABER, YA HİÇ BİRİMİZ !
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ,
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
YAŞASIN SINIF DAYANIŞMASI

BİRLEŞİK METAL-İŞ GENEL KURULLARI ÜZERİNE

Birleşik Metal-İş Şube Genel Kurullarının önemli bir bölümü tamamlandı. 21 Kasım tarihinde ise Merkez Genel Kurulu yapılacak. Şube genel kurullarının bütününden şunu çıkarmak mümkün. Birleşik Metal'de sendika bürokrasisinin ciddi bir hakimiyeti vardır. Ancak işbirlikçi hain sendika yönetimleri ile karşılaştırılınca bu hakimiyetin kırılması ve taban insiyatifinin geliştirilmesi hiç de zor değildir. Sadece Topkapı, Sefaköy gibi daha ileri şubelerde değil, Kartal, Gebze gibi daha geri şubelerde de bu olanaklıdır.

Temsilci toplantıları taban insiyatifini geliştirmek için kullanılabilecek bir araç olsa da yeterli değildir. Metal İşçileri Platformlarının Birleşik Metal üye ve temsilcilerini de içine alan yapısı değişik bölgelerde taban insiyafini yaşama geçirmenin sağlıklı bir aracıdır. Bu platformlar metal iş kolunda farklı sendikalara üye ve sendikasız işçileri de bir araya getirmesi özelliği ile bir sendikal örgütlülük değil bir ileri, öncü işçi insiyatidir. Sendikal sorunları aşmanın ancak sınıf içinde güçlü bir taban hareketliliği yaratmakla mümkün olabileceği düşünülürse, sendikal zemine sıkışmayan bir örgütlenmenin önemi daha net ortaya çıkar.

Sendikalar bizimdir. Taban örgütlenmesini geliştirmek görevi de bizimdir. Bu konuda karşılaşacağımız hiç bir güçlükten yılmayacağız. Sabırla, inatla öreceğiz fabrikaları. Gelişmeye açık, dinamik genç işçileri yanımıza çekeceğiz ve metal işçilerini yeniden işçi sınıfının motoru haline getireceğiz.

Birleşik Metal genel kurulları şubelerde çeşitli farklı inisiyatifler olsa da temelde iki inisiyatifin yarıştığını ortaya koydu. Bunları bir anlayış olarak adlandıramıyoruz. Merkez Genel Kuruluna giderken bu çerçevede yapılmayan bir programın bir an önce hazırlanması ve kamuoyuna sunulması gerektiğini savunuyoruz. Şu haliyle iki ekip her yerde ayrı temellerde ortaya çıkmaya çalışıyor. Bunun kimliği nedir,nasıl bir anlayışı var, programı nedir? Cevap yoktur. Bu tarz bir mücadele sendika yönetimlerinin değiştirilmesi dışında sınıf hareketinin önünün açılması için neler sunacaktır? Cevap yoktur.

Önümüzdeki yıllarda metal işkolunun yeniden bir büyümeye gireceğinin belirtileri var. Bu çerçevede Birleşik Metal'in bir hazırlığının olmadığı şube genel kurulları üzerinden söylenebilir. Ali Rıza İkisivri'nin Hyundai'leri örgütlemeyi tartışalım, Toyta'yı örgütlemeyi tartışalım sözleri ise gerçekte propaganda dışında maddi bir temel taşımıyor. Buraları örgütlemek için ne gibi bir perspektif konulmuştur. Örgütlenen yerlerle bile doğru dürüst ilgilenmeyenler yeni yerlere nasıl, neyle uzanacak. Knorr-Orsan işçileri genel merkezin bir defa bile gelmediğini Genel Kurul'da söyledikten sonra ancak ilgilenildi. Ya diğerleri...

Örgütlenme taban örgütlenmesine önem vererek olur, eğitimle olur. Bunun için ne yapılmıştır? Klasik tarzda eğitim seminerleri düzenleyerek değil, mücadelenin içinde eğitmek esastır. Amatör eğitim toplantıları yapmak, tartışmalar düzenlemek gerekir. Konfederasyonun aldığı miting kararları dışında bir tek şube böyle bir girişimde bulunmuş mudur? Sefaköy Şubesinin genel kurulda aldığı sendika binasında 1 Dakika Karanlık Eylemi düzenleme kararı görebildiğimiz tek bir örnektir. Bu ve benzerlerini desteklemeliyiz.

Şube genel Kurullarında en az bahsedilen şeylerden biri ise işçi sınıfının en

önemli sorunlarından biri olan, olması gereken Ekonomik Sosyal Konsey(ESK)'dır. Bugün IMF reçeteleri ESK aracılığı ile işçi sınıfına dayatılıyor. ESK işçi sınıfına açık bir ihanettir. ESK'ten çıkılması çerçevesinde ise genel kurullarda hemen hiç bir şey dile getirilmemiştir. Genelden farklı olarak ise Topkapı şubesinde DİSK'in ESK'den çekilmesi yolunda eğilim kararı alınmıştır. Gerçekte ESK genel kurullarda tartışma gündemine sokulsaydı başka şubelerden de aynı karar alınabilirdi.

Sendikacıların işçilere yönelik, sendikaya gelmiyorsunuz, bir de eleştiriyorsunuz şeklindeki savunması, işçilerin kararlı olmadığı şeklindeki savunması bir çok şubede eleştirilere cevap kısmında tekrarlandı. Kartal'da bir işçinin kendisini savunmak için "birşey yapmıyorsunuz ki gelelim' demesi üzerine acaba ne kadar düşünülüyor. Yenilgi ile biten her direnişten sonra "işçiler kararlı değillerdi, tutarsızlardı' sözleri acaba yeterince iç rahatlatıcı olabiliyor mu?

Sendikalar bizimdir. Taban örgütlenmesini geliştirmek görevi de bizimdir. Bu konuda karşılaşacağımız hiç bir güçlükten yılmayacağız. Sabırla, inatla öreceğiz fabrikaları. Gelişmeye açık, dinamik genç işçileri yanımıza çekeceğiz ve metal işçilerini yeniden işçi sınıfının motoru haline getireceğiz.

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

METAL İŞKOLUNDA BÜYÜME

1994 yılından sonra yaşanan krizle birlikte sürekli küçülen metal fabrikaları yeniden büyümeye başladı. Hatırlanacağı gibi 1989-1994 yılları arasında metal işkolunda birçok fabrika kapanmış, birçok fabrika da küçülmeye giderek işçi çıkarmıştı. Sermayedarlar her zaman olduğu gibi yaşanan krizin faturasını işçilere çıkarmak için yapılan toplu sözleşmeleri tanımayarak fabrikaları başka yere taşıma, sendikasızlaştırma, işçi çıkarma gibi pekçok yöntem uygulamışlardı. Bu süreçte sendikaların üye sayısı üçte bir oranında azalmıştı. İşsiz kalan pekçok kişi asgari ücretten yeniden işe alınmıştı.

İstediklerine belli ölçülerde ulaşan sermaye şimdi yeniden fabrikaları büyütme yoluna gidiyor. Geçtiğimiz günlerde Tofaş'ın işten çıkardığı 1010 işçinin 840'ını yeniden işe alıp üretimi iki vardiyaya çıkarması ile Tofaş'a üretim yapan yan sanayide hızla işçi alımına gidileceği tahmin ediliyor. Yeniden büyümeye Avcılar-Büyükçekmece hattından birkaç örnek verilebilir. Avcılar'daki Kormetal fabrikası Almanya'da kapanan bir fabrikayı satın alarak makinaları yeni yaptığı binaya taşımaya başladı. İşçi sayısını şimdiden 300'e çıkardı. Sayının 700'e kadar çıkması bekleniyor. Otomotiv sektörüne kablo üretimi yapan Nursan Kablo 600 civarındaki işçi sayısını hızla artırıyor. Hergün 10-20 kişi işe alınıyor. Eski fabrika binasına yapılan ekin binayı 3 katına kadar çıkardığı düşünülürse şimdiden 800'e varan işçi sayısı ile yakında bölgedeki Beko'dan sonra en büyük fabrika olacağı söylenebilir. Esenyurt'taki Hacı Ayvaz fabrikası ise 180 olan işçi sayısını yeni yaptırmakta olduğu binaya taşıyınca 300'ün üstünde işçi çalıştırmaya başlayacak.

İşyerlerimizin hızla büyümesi sermayeye daha büyük sömürü olanakları sağlarken bize ne getiriyor? Yeni alınan işçilerin üzerinde baştan bir denetim kurmaya çalışan sermayeye karşı dikkatli davranmalı yeni işçi arkadaşlarımızla sıcak ilişkiler kurmalı ve onları örgütlenmelerimiz için taze bir kan olarak değerlendirmeliyiz.

PARSAT İŞÇİ KOMİTESİNİ ÇALIŞTIRALIM

Parsat'ta temsilcilerin seçilmesi ve göreve başlamasının ardından, bazı sorunlar ilk planda çözüldü. Buna karşılık patron ise seçem döneminde takındığı temkinli davranışını sürdürürken, alttan alta kurnazca çalışıyor. Yemek sorununa, sulara ve servis sorununa olumlu yanıt veren işveren, karşılığında da hemen " hoşuma gitmeyen davranışlar" listesi çıkarıyor. Bu listede yazılanlara uymayanların gözünün yaşına bakmam mesajı veriyor.

Asgari ücrete zam yapılıyor, beş yıllık işçiye kadar bir çok işçinin maaşı bunun altında kalıyor. Dökümhane farkını vb. kazanılmış hakları ortadan kaldırıyor. Yani işveren bugünden karşıdan bir saldırı yerine. yarın yapacağı büyük saldırıya hazırlık yapıyor. Neden böyle davranıyor... Çünkü işyeri temsilciliği seçim çalışmasında işçilerin asgari bir birlik yakaladıklarını biliyor. Erken bir saldırıya girişirse karşısında direnecek bir işçi kitlesi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden de ilk olarak bu birlikteliğin altını oymaya, içini boşaltmaya uğraşıyor. Asıl saldırısını da bu ilk saldırısında başarıya ulaşırsa koyacağa benziyor.

Temsilci arkadaşlar sorunları çözmek için caba harcıyorlar. Elbette iyiniyetli davranıyorlar. Peki bunlar yeterli mi? Sorunların çözümünü toplu sözleşmeye havale etmek doğru bir yöntem değil.Bu bizlere bir şey kazandırmaz. Fabrikada birşeyler yapabilmek için işçilerin hareketsizliği bahane olarak kullanılamaz. Tarz bu olmamalı. Eğer işçiler harekete geçmiyorlarsa onları harekete geçirecek yollar aranmalı, uygulanmalı. Şimdi şu söylenebilir. Uğraşıyoruz ama gelmiyorlar. Seçim çalışmaları döneminde toplantılara gelen arkadaşlar başka fabrikadan mıydı? Oy kullananlar başkaları mıydı? Bu işleri yapan işçiler gitti de yenileri mi geldiler? Böyle olmadığına göre Parsat işçisinin seçim döneminde kazandığı deneyimi daha üst boyutlara taşıma sorumluluğu öncü işçi ve temsilcilerin omuzlarındadır. İşçilerin herşeyi temsilcilerden bekleme anlayışını kırmanın yegane yolu onları sürecin içine katmaktan geçiyor. Zaten bu başarılamazsa "temsili" düzeyde kazanımların ötesine de geçilemez.

Temsilci arkadaşların göreve başlamasıyla çalışmaların işçiler üzerinde olumlu etkileri göze çarpan ilk şeyler. Ama hoşnutsuzluk kalkmış değil. Ücretlerin asgari ücretin altında kalması vb. nedenlerle sürüyor. Ne var ki bir çok fabrikada olduğu gibi burada da işçi arkadaşlar her sorunun çözümünü temsilcilerin görevi sayan bir anlayışa sahipler. Bu en son ücret sorununda ortaya çıktı. Kimi arkadaşlar rahatlıkla " temsilcileri niye seçtik? Çözsünler bunu." diyebilmekte. Elbette temsilciler bir çok soruna çözüm bulmak için azami çabayı harcayacaklar. Bunun için biz işçiler basınç uygulayacağız, denetleyeceğiz. Peki bunu nasıl yapacağız? Eğer temsilciyi seçtik her sorun çözüldü, onlar çalışsın biz seyredelim diye düşünürsek bugüne kadar sürdürdüğümüz çalışmaları boşa çıkarmış oluruz. Temsilci seçim çalışmalarında ne yapmıştık? Genel toplantılar; bu toplantılar sonucunda bir komite kurmuştuk. Ne oldu bu komiteye? Niye çalışmalara devam etmiyor? Neden genel toplantılar yapıp sorunlarımızı ve yapmamız gerekenleri konuşmuyoruz. Komitenin işlevli bir çalışma yapması için temsilciler ve işçiler olarak gereken hassasiyeti göstermeliyiz. Bu konuda tavizsiz olmalı biran önce komite çalışmasını ve genel toplantıları örgütlemeliyiz. Bunları başarmak bedel ödemeyi göze alan işçilerle olur. Yoksa biz sendika temsilciliğine bile gitmekten çekinirsek boşuna varolan durumumuzdan şikayetçi olmayalım. Bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alarak dört elle işe sarılırsak temsilci seçimlerinde kazandığımız başarının üstüne yenilerini ekleyebiliriz.

DİZ ÇÖKEREK YAŞAMAKTANSA AYAKTA ÖLMEK YEĞDİR!

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK!

Parsattan bir işçi

SÖZÜN ÖZÜ

Her insan rahat, huzurlu yaşamak ister. Çalıştığı yerden hakkını almak, ailesiyle refah içinde yaşamak ister. Ancak günümüz şartlarında maalesef çoğu işyerlerinde, sözüm meclisten dışarı "yalaka" olarak bilinen insanların tekelleri söz konusu olmuştur. Bunun bir çok örneği mevcuttur. Artık işten atılırım, evime ekmek götüremem korkusu maalesef ekmeğini alınteri ile kazanan insanları sindirmiştir. Dolayısıyla, buda işverenin cesaretini artırmış, sömürüsünü iyice artırmasına her fırsatta işçisinin cebinden çalmasına açık bir meydan bırakmıştır.

Öyleyse, ne yapılmalı, ne yapılabil melidir? "Birlikten kuvvet doğar" atasözünü hatırlayalım. Bu haksızlıklara tahammül edemeyen çoğu insan alternatif olarak ya işini bırakmış, ya da hakkını aradığı için işinden atılmıştır. Dertsiz biri nasıl dertlinin, zengin biri nasıl fakirin halinden anlamazsa, patron diye nitelenen insanlar işçinin halini nereden anlar? Ağlamayan bebeğe mama verilmez. İşçi hakkını ararsa alır. Buda birlik, beraberlik, dayanışmayla olur. Söylendiği gibi birlikten kuvvet doğar. İnanıyorum ki genel olarak her iş yerinde çalışan işçiler bir araya gelirse, sırt sırta verirse, çözemeyeceği problem yoktur. İşçiler arasında kurulacak bir örgütlenme, birbirine güvenin artması arkadaşlığın ve dayanışmanın artırıldığı takdirde emeğinin karşılığını alması için hiç bir nedenin olmayacağı kanısındayım. Kısaca hiçbir şeyden korkmadan cesaretle hakkını arayan herkes mutlaka davasında kazanacaktır. Hayatta asla unutmadığım ve kendime her an örnek aldığım uzak doğu atasözüyle yazımı noktalamak istiyorum: " Korkaklık ölüme, kararsızlık tehlikeye. cesaret daima zafere götürür." Tüm işçi arkadaşlara ve çalışanlara iş hayatında başarılar dilerim.

Parsattan bir metal işçisi

BİRLEŞİK METAL SEFAKÖY ŞUBESİ'NDE 1 DAKİKA KARANLIK EYLEMİ

Şube Genel Kurulu'nda oy birliği ile alınan karar çerçevesinde 3 Ekim 1997 günü saat 21:00'da sendika binasının önünde bir eylem yapıldı. Şubeye bağlı çeşitli fabrikalardan yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde "Çeteler Meclis'te, Öğrenciler Hapiste", "Üreten Biziz, Yöneten de Biz Olacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" vb..sloganlar atıldı. Eyleme en yüksek katılımı 20'şer kişiyle Hidromak ve Kormetal fabrikaları gerçekleştirdi.

1 dakika karanlık eylemi, DİSK'in yaptığı mitinglere katılım dışında son yıllarda Sefaköy şubesinin yaptığı en önemli eylem sayılabilir.

GÜCÜMÜZ

Şirinevler Mahmutbey yolu üzerinde kurulan 1970 yıllarından bu yana 27 yıllık mazisi bulunan İÇDAŞ fabrikası işçi ve memur personeliyle birlikte toplam 1500'e varan büyük bir kitleyle çalışan özel sektör kuruluşudur. Fabrikada idari bina, kimya ve fizik test laboratuvarları, celikhane, mekanik bakım atölyesi, tornahaneler, elektrik bakım, oksijen, sevkiyat kantarları ve haddehanelerden oluşmaktadır. İÇDAŞ'a bağlı olarak çalışan ve aynı üretimi yapan fakat değişik bir isim altında çalışan bir fabrika daha var, bu fabrikanın adı da DEMİR SANAYİİ. Buranın 4 yıllık gibi kısa bir mazisi var. Burda çalışan personelin sayısı da yukardaki sayıya dahildir. Fakat Demir Sanayii'de üretim çok seri olduğu için İÇDAŞ'a oranla iki kat fazla inşaat demiri üretmektedir. Yani İÇDAŞ'ta bir vardiyada 400 ton ve günde (24 saatte) 1200 ton demir üretilmektedir. Buna karşılık Demir Sanayii'de ise üretim bunun iki katı olduğu için günde 2400 ton demir üretiliyor. Her iki fabrikanın bir günde üretmiş olduğu demir 3600 ton eder. Günümüzde bir ton demirin fiyatı 50 milyon olduğuna göre 3600 ton demir bugünün fiyatıyla 180 milyar yapar. Ayda ise 5 trilyon 400 milyar eder. Yani İÇDAŞ patronu Bayram Yusuf Aslan'ın bugünün deyimiyle bir ayda yapmış olduğu cirosu ortaya çıkmaktadır. Bu kimin eseri? Tabii ki biz işçilerin eseri. Fakat buna karşılık almış olduğumuz ücret gülünç. Gerek bu tür sorunlar olsun gerekse başka sorunlar olsun bu haliyle Avrupa Topluluğuna girmeye çalışan devlete Batı Avrupa ülkeleri alay ederler ve de haklılar.

İÇDAŞ gibi büyük bir şirkette benim görüşüme göre hiç bir sağlık sorununun olmaması gerekir. Fakat düşüncelerimin aksine şirkette ilacından tutup fabrika doktoruna kadar birçok sağlık sorunu yaşanmaktadır. Mesela bunlardan bir kaç tanesini sıralamak gerekirse 1- Yemekhanede yemeklerin giderek özelliğini kaybetmesi 2- İşçiler ilaç yazdırdıkları halde bunlardan pahalı olan ilaçlara çeşitli mazeretler uydurup temin edilememesi 3- Fabrika doktorunun işçi muayene ve sağlık kontrolü itinasız, düzensiz yapması ve işçiye muayene kontrolünde gereken ilgi ve alakayı göstermemesi. 4- Fabrikadan çıkan tozlu ve boğucu dumanın karşısında ilgisiz kalması... vs.

Sosyal haklarımızın kağıt üzerinde yeterli fakat maaş üzerinden yetersiz kalması, yani şöyle anlatayım, sözleşme gereği 4 adet maaş tutarında tam ikramiye + kömür parası+ çocuk parası + üretim primi + devamlılık primi. Bu beş maddeyi maaşa ilave ettikleri zaman sendikacılar ve patronlar maaşı kendileri açısından yüksek, şişirmiş gibi göstermektedir. Fakat işçi açısından hiç de öyle iç açıcı değil. Çünkü bu beş maddeyi maaşa tabi tutmadığınız zaman işçinin almış olduğu maaş enflasyonun çok aşağısına çekildiği görülmektedir. Üstelik burası bir de birinci derece ağır sanayi ise. Gerisini sizin takdirinize bırakıyorum.

İÇDAŞ ağır sanayi sektörü olduğundan dolayı iş kazalarının olması an meselesidir, kaçınılmazdır. Ancam mühim olan konu iş kazalarını asgariye indirmek için tedbirleri almak ve bu konuda çalışmalar yapmak. İş kazası olduktan hemen sonra kaza geçiren kişiye anında derhal müdahale edilmelidir.

İÇDAŞ ağır sanayi sektörü olduğundan dolayı iş kazalarının olması an meselesidir, kaçınılmazdır. Ancam mühim olan konu iş kazalarını asgariye indirmek için tedbirleri almak ve bu konuda çalışmalar yapmak. İş kazası olduktan hemen sonra kaza geçiren kişiye anında derhal müdahale edilmelidir. Bunu sağlamak için de fabrikada gündüz vardiyası dışında diğer vardiyalarda da mutlaka bir doktorun bulunması şarttır. Bunun yanında ambulans, ilk yardım çantası ve tıbbi malzemelerin bulunması şarttır. Ancak fabrikada kendi gözlemler-

ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZDÜR!

imiz ve arkadaşlardan duyduğumuz kadarıyla şu ana kadar kaza anında doktorun fabrikada bulunmadığıdır (gündüz vardiyası hariç) Ancak arkadaşların yardımıyla kazazedenin çevre hastanelere götürüldüğü doğrulanmaktadır. Hatta bu şekilde üç kazaya da şahit oldum.

Şu anda çalışmış olduğum fabrikada kalite kontrol çemberleri iki aşamalı olarak uygulanıyor. Birincisi Türk standartları olarak hepimizin bildiği TSE standartı, ikincisi ise uluslararası olarak bilinen İSO 9002 kalite sistemi. İÇDAŞ üretiminin % 70'ini dışarıya yaptığı için en çok İSO 9002 kalite sistemine önem veriliyor. Günden güne geçtikçe fabrikadaki üretimin ve çalışma temposu giderek artıyor buna karşılık işçinin çalışma karşılığında almış olduğu ücret bugün enflasyon karşısında eriyip gitmektedir. Artı bu yetmiyormuş gibi üretimi daha da artırmak için fabrikadaki işçiler arasında bir yarışma düzenleyerek o ayın en başarılı personelini bir adet altınla özendirerek işçiler arasındaki çalışma rekabetini artırmaya çalışıyorlar. Fakat bu durumdan hiç bir personelden en ufak bir itiraz bile çıkmadı. Bu da şunu gösteriyor, fabrikada en ufak bir birlik ve beraberlik yok. Herkes korkaklığını ve aptallığını ön planda tutarak güya kendi çıkarını düşünüyor.

Sendikamız Türk-Metal'in patron sendikası olduğu biliniyor. Hal böyle olunca sendikanın kendi seçmiş olduğu temsilciler sözleşme dönemlerinde işçilere karşı biraz iyimser görünüp kendileri sanki biz işçilerin gerçek haklarını arıyormuş gibi bizlere karşı şöyle diyorlar: "Arkadaşlar içiniz rahat olsun. Haklarımız neyse hepsini alacağız. Siz içinizi ferah tutun" Bu sözler sözleşme döneminde bizlere biraz umut veriyordu fakat zaman ve günler geçtikçe anladık ki bizlere söylenen ve tutulan sözler hepsi yalanmış. Sözleşme öncesi işçilere son derece iyi şartlar sunuluyordu. Sendika temsilcileri belirli günlerde şubenin bulunduğu merkeze giderek bir takım demeçler ortaya atarak göz boyaması yapıyorlar. Yani işçiler diyecek ki "ha tamam bunlar sık sık gidip görüşmeler yapıp bizim haklarımızı en iyi şekilde vermeye çalışacaklar. Sözleşmeyi en iyi şekilde sonuçlandırmaya, neticelendirmeye çalışacaklar" gibi biz işçilerin üzerinde bir takım olumsuzluklar yapmaya çalışıp işçilerin bir araya gelmesine ve bir komite kurmasına mani olacaklar ve benim bildiğim kadarıyla bu her yıl aynı şekilde devam edip gidiyor. Sonuçta ise zaferle ayrılan sendika temsilcileri, hüsranla ayrılan ise biz işçiler oluyoruz.

Çalıştığımız işyerinde bu işi yürütecek, önderlik yapacak girişimci, ilerici arkadaşlarımızı tespit etmek gerekir. Bu arkadaşlarımızla haftanın belirli günlerinde bir araya gelip konuşmalar yapmalı sohbetler edip kaynaşmak onlarla sıcak ortam kurmalıyız. Daha sonra bu bir kaç arkadaşımızla başlayan çalışmalarımızı ilerde genişleterek fabrikadaki üstünlüğümüz ortaya çıkar.

İşçilerin birliğini örgütlemek için yapılması düşünülen ve yapılmaya çalışılan işler benim görüşüme göre şöyle: Çalıştığımız işyerinde bu işi yürütecek, önderlik yapacak girişimci, ilerici arkadaşlarımızı tespit etmek gerekir. Bu arkadaşlarımızla haftanın belirli günlerinde bir araya gelip konuşmalar yapmalı sohbetler edip kaynaşmak onlarla sıcak ortam kurmalıyız. Daha sonra bu bir kaç arkadaşımızla başlayan çalışmalarımızı ilerde genişleterek fabrikadaki üstünlüğümüz ortaya çıkar. Diğer arkadaşlarımız da bundan cesaret alıp hep beraber elbirliği ve güçbirliği ile patron ve yandaşlarına gözdağı verip onlara karşı biz işçilerin gücünü gösterip fabrikadaki egemenliğimizi sağlamış oluruz. Atalarımızın dediği gibi "bir elin nesi var, iki elin sesi var", " birlikten güç doğar", "El elden üstündür". Yani birlik ve beraberlik her zaman önemlidir. Belki bir iki kişiyle iş yürütülmeyebilir. Ancak bu bir iki kişi yanına destek gelirse bütünlüğümüz büyüdükçe gücümüz sayesinde istediğimiz amaca ulaşırız. Birlik ve beraberliğin olduğu yerde başarı da kendiliğinden gelir.

İŞÇİLER İŞVERENİN OYUNUNA GELMEYECEKLER

Çalıştığım fabrikada ve aldığım duyumlara göre bazı fabrikalarda kalite çemberi adı altında verilen eğitim aslında kaliteye yönelik değil. Fabrikayı işçilerin gibi göstererek daha fazla çalıştırmak ve daha az maaşla daha çok işgücümüzden yararlanmak için.

Çalıştığım fabrikada 2 gün 8 saatlik ber eğitim verildi. MESS Eğitim Vakfının göndermiş olduğu bir eğitimci tarafından verilen "Verimlilik ve Toplam Kalite" başlıklı seminerin ilk gün 4 saatlik bölümünde verimliliği anlatırken gerçek olmayan bazı verilerle bazı ülkelerin nasıl kalkındığı anlatıldı. Bu ülkelerden bahsederken "Uluslarası Çalışma Örgütü" ILO'dan bahsedildi. Eğitimciye sordum. ILO'da çalışanların hakları nasıl korunuyor ve ILO'nun Türkiye'deki temsilcisi kimdir diye. Bize verdiği cevap sadece ILO'nun bizde temsilcisi olmadığı ancak bir bürosunun bulunduğu, bunun adının da Milli Prodüktivite Merkezi" MPM olduğu idi. İşçi haklarına gelince bu konuda cevap alamadık, çünkü işine gelmedi. Bildiğim kadarıyla ben yazıyorum.

Arkadaşlar ILO 1954 yılında kurulmuş bir çalışma örgütüdür ve işverenlerin temsilcileriyle birlikte kurulmuş bir çalışma örgütüdür. Örgütün amacı küçük yaşta çalışmaları önlemek ve çalışma saatlerini ayarlama ve tarafların haklarını korumaktır. Önceleri Türkiye'de bir temsilcisi vardı ama Türkiye'de işverenler şartlara uymadığı için temsilcisini geri çekip takip için yerine bir büro bırakmışlardır. Çünkü ILO'da haftalık çalışma saati 35 saat olup, bunun içinde istirahat saatleri çalışmadan sayılıyor. Halbuki ülkemizde haftalık çalışma saatleri 45 saat olup, istirahat saatleri bunun dışındadır. ILO anlaşmasına göre çalışanların haklarını korumak için her işkolu kendi dalında örgütlenebilirler ancak Türkiye'de işverenlerin bu konuda ne kadar hassas olduklarını hepimiz daha iyi biliyoruz.

Evet, gelelim esas konumuza. Eğitimci bize verimliliği şöyle tanımlıyor: Verimlilik, doğru olan işleri doğru bir biçimde ve ekonomik bir calışma ile gerçekleştirmeyi amaçlayan akılcı bir yaşam biçimidir. Evet, geçmişten bugüne kadar ne yaptılar işverenler. Hep ekonomik ve akılcı olarak davrandıklarını ben her maaş aldığımda anlıyorum. Ne kadar ekonomik ve akılcı olduklarını ve daha da akılcı yanları işçileri mezhep ve siyasi tutumlarını ön plana alarak bölüp parçalamalarından bellidir. Bunlar yetmiyormuş gibi var olan haklarımızı da elimizden alıyorlar. Örnek olarak bazı fabrikalarda sendikaları fesh etmeleri, taşeronlaştırarak örgütlenmemize engel olmaları akılcı değil midir?

Eğitimci ikinci gün 4 saatlik eğitimde bize toplam kalite hakkında bilgiler veriyordu. Aslı olmayan verilerle gelişmiş ülkelerin birinde 40 yıldır grev olmadığını ve işçilerin fedakarlığından bahsediyordu. Bizlerin kafalarını nasıl karıştırdıklarını anlamamız lazım. Üretim arttıkça bizim de maaşlarımızın artacağından bahsetti.

Arkadaşlar bunların amaçları ortada. Amaçları ne kalite ne de verimliliktir. Amaçları işçilerin birliğini bozmak, örgütlü, bilinçli bir işçi olmamızı önlemek, bizleri paralı köleler gibi az bir maaşla çalıştırmaktır. Arkadaşlar, gerçek olarak Avrupa ülkelerinden örnekler verebilirim. Örnek olarak Danimarkayı ele alalım. Danimarka'da çalışma saatleri senelik 1452 saat olmaktadır. Bu da haftalık 28 saate eşittir. Maaşları da bizim maaşlarımızın 15 katına. Artı olarak sosyal haklar ise % 37.4'dür. Ülkemizde bu rakamın ne kadar olduğunu düşünebiliyor musunuz? Tam % 0.6'dır. Sosyal hak denilirse tabii.

Arkadaşlar yukarıda vermiş olduğum verilerdeki haklar, ne işçilere işverenler tarafından verilen eğitimlerle kazanılmıştır ne de daha çok çalışarak elde edilmiştir. Bu haklar işçilerin örgütlü, bilinçli olarak verdikleri mücadelenin sonucudur. İşçilerin kurtuluşu kendi elindedir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN KARDEŞLİĞİ !
KAHROLSUN PARALI KÖLELİK !

Toz Metal'den Bir İşçi

SENDİKALAŞMA VE TAŞERONA KARŞI MÜCADELE DENEYİMİ

Merhaba değerli dostlar, sözlerime başlamadan önce herkese başarılar dilerim.

Nasıl sendikalı olduk ve neler yaşadık? İlk başlarken sendikal bilgim yoktu. Bilgisi olan arkadaşlar az olan bilgileriyle bu işe başladı ve bize haber verildiğinde bizler de hemen üye olduk. Az da olsa sendikal bir bilgimiz olduğu için bu işin içine girdik. İlk önce komite kuruldu ve işlemler başladı. Fazla geçmedi. Doğa kanunu gibi işveren olayı öğrenip tepkisini gösterdi. İlk önce 5 arkadaş işten çıkarıldı. Daha sonra komite üyeleri de içinde olmak üzere 26 işçi çıkarıldı. Hiç birimizin yeterli bilgisinin olmaması işverenin daha da işine geliyordu.

Ama biz tespit istemiştik. Tespit geldi. Tespite itiraz edildi ve mahkeme süresi başladı. Bu zaman zarfı içinde içimizden bazıları sendikadan istifa etti ama biz hiç yılmadık. Yetki gelene kadar birlik beraberliği koruduk. İyi olmasa da bir sözleşme yaptık.

İşverenin tutumu hala değişmedi ve daha da ileri gitti. Firmaya taşeron şirket açtı. Ana firmaya işçi alınmazken taşerona işçi alındı. Yasal hiçbirşey yapılamıyordu ama bizler yılmadık. Gizli, çok gizli taşeronda çalışanları örgütledik. Bunu yaparken önce çok güvenilir arkadaşları üye yaptık. Garanti olanlar bitince sonra riske girip riskli olanlara başladık ve olay meydana çıktı. Bunu duyan işveren bizlerle görüşme yaptı. Taşeron firmanın % 80'i hiç kimsenin burnu dahi kanamadan tüm haklarıyla ana firmaya geçirildi. Şimdi taşeronda az bir arkadaş kaldı. Onları da içimize alırsak daha da iyi olacak.

Esasında daha çok şey var ama onların hepsi çok zaman alır. Hepinize çok teşekkür ederim. Başınızı ağrıttık. Sözlerime bir atasözüyle son vermek isterim. Herkese sonsuz başarılar.

Kıskanıp Satma Dostunu
Gün Gelir Ararsın Postunu

Saygılarla
Metal İşçileri Bülteni okuru Bir İşyeri Temsilcisi

KONVEKTA'DA İŞÇİ KIYIMI

Birleşik Metal Sefaköy Şubesine bağlı Konvekta fabrikasında bir süredir işçi kıyımı yaşanıyor. Geçtiğimiz ay içinde işyeri baştemsilcisi ve 9 işçi daha işten atıldı. Böylece son toplusözleşmeden bu yana 15 işçinin işine son verilmiş oldu.

İşten çıkarmalara karşı geçtiğimiz yıl yapılan iş durdurma ve yavaşlatma eylemlerinden sonra Konvekta işvereni eylemlerde kaybettiği zamanı kazanabilmek için işçilere aylar boyunca fazla mesai yaptırdıktan sonra öncülük yapabilecek işçilerin işlerine son vererek işyerindeki örgütlülüğü yoketmek istiyor.

İşverenin saldırısı karşısında işten atılan işçiler tazminatlarını alıp çıktılar, baştemsilci için ise sendika tarafından işverene dava açıldı.

NURSAN'DA DAYANIŞMAYI ÖRGÜTLEYELİM!

Çalıştığım Nursan Kablo fabrikası otomotiv sektörüne kablo üreten bir fabrika. Yoğun emek gücüne dayalı bir üretimin yapıldığı ancak son derece modern bir montaj fabrikası. Fabrikada 800 civarında işçi çalışıyor ve Türk-Metal sendikası örgütlü. Yeni ek binaları ile fabrika iki üç katına çıkacak. Sürekli işçi alınıyor. Aynı işverenin Güngören ve Bursa'da birer fabrikası daha var. Buralarda da otomotiv sektörüne üretim yapılıyor.

Fabrika kablo, KST(kesme, sıyırma, terminalleme) ve 3 adet montaj bölümünden oluşuyor. İşçilerin yaklaşık % 80'i Bulgaristan göçmeni. Arkadaşların çoğu genç olduklarından daha bir işçi bilinçleri yok. Çoğu, sendikanın ne olduğunu, işçilerin çıkarının ortak olduğunu, dayanışmayı bilmiyorlar. Ayrıca bunun böyle kalmasını zorlayan bir sistem kurulmuş durumda. Uygulanan bant sistemi ile herkes birbirine yetişmek için uğraşıyor. 5 yada 10 kişilik konveyörlerde bir kişinin gecikmesi bütün konveyörü aksattığı için diğer işçiler o kişiye kızıyor. Kalite çemberini oluşturmak için bir kablonun KST, modül, konveyör, test ve kotrol bölümleri biraraya getirilerek aynı hızda stoksuz üretim yapılıyor. Bu sistemle en hızlı ve hatasız üretim yapılabilirken bizim bir dakika bile duraksamamız, örneğin tuvalete yada su içmeye gitmemiz mümkün değil. Bunun için molanın beklenmesi gerekiyor. Tabii ki yavaş kalanlar da ayıklanarak sistemden atılıyorlar.

Fabrikadaki başka bir uygulama da toplu sözleşme ile işverene sağlanan izine çıkarma hakkı. İş arttığı zaman mesaiye kalınıyor. İş azalınca da gruplar toplu izne çıkarılıyorlar. Bazen ayda bir iki kez bir kaç gün izne çıkarılıyoruz. Bu sırada yarım yevmiye ödeniyor. Eski işçiler, toplu sözleşmelerle maaşları biraz yükselmiş olduğu için aynı işi yapabilecek elemanların yetişmesiyle işten çıkarılma tehditi altındalar.

Fabrikamızdaki Türk-Metal sendikasına gelince, sendika işverenin yapacağı bir takım işleri yaparak personel ihtiyacını azaltıyor. Sözleşme ile alınan sabun, elbise, ayakkabı vb. dağıtmak, sigorta ve banka kartlarını çıkarmak, kahve ve kola makinalarının jetonlarını satmak gibi işverenin yapması gereken işlerle uğraşıyor. 1985-86'dan önce Nursan'da Otomobil-İş sendikası örgütlü imiş. Bu sendikayı çıkarmak için işveren yeni işçiler alarak aldıklarını Türk-Metal'e üye olma zorunluluğu getirmiş. Tehditlerle, adam bıçaklamalarla Otomobil-İş'i azınlığa düşürüp bütün eski işçileri atmış. Böyle bir ihanetle girmiş Nursan'a Türk-Metal. Perşembenin gelişi çarşamba'dan bellidir. Patronun getirdiği sendika, patronun işlerini yapmayıp da kimin işini yapacak.

Nursan işçileri olarak yapmamız gereken şey ilk etapta işçiler arasındaki birliği ve dayanışmayı güçlendirecek bir komite oluşturmak olmalıdır. Fabrikadaki ileri, sınıfın çıkarlarının ortak olduğunu düşünen, bilinçli işçiler böyle bir komiteyi acilen oluşturmalıdır. Bu komite önümüzdeki dönemde yapılacak toplu sözleşmeye hazırlanmalı ve sendikaya toplu sözleşme için basınç oluşturulmasını örgütlemelidir.

Nursan işçileri olarak yapmamız gereken şey ilk etapta işçiler arasındaki birliği ve dayanışmayı güçlendirecek bir komite oluşturmak olmalıdır. Fabrikadaki ileri, sınıfın çıkarlarının ortak olduğunu düşünen, bilinçli işçiler böyle bir komiteyi acilen oluşturmalıdır. Bu komite önümüzdeki dönemde yapılacak toplu sözleşmeye hazırlanmalı ve sendikaya toplu sözleşme için basınç oluşturulmasını örgütlemelidir. Çeşitli gelişmeleri dikkatle izleyerek, tepkileri örgütleyebilmeli ve bölümlerin tümüne ulaşabilmelidir.

Nursan Kablo'dan Bir İşçi

Dünyanın En Tuhaf Mahluku

Akrep gibisin canım kardeşim,
Korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.
Serçe gibisin canım kardeşim,
Serçenin telaşı içindesin.
Midye gibisin canım kardeşim,
Midye gibi kapalı, rahat
Ve sönmüş bir yanardağ ağzı gibi korkunçsun
canım kardeşim.

Bir değil,
beş değil,
yüz milyonlarcasın maalesef.

Koyun gibisin canım kardeşim
gocuklu celep kaldırınca sopasını
sürüye katılıverirsin hemen
ve adeta mağrur koşarsın salhaneye
Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,
Hani şu derya içre olup
deryayı bilmeyen balıktan da tuhaf.

Ve bu dünyada bu zulüm
senin sayende.
Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeysek eğer
ve hala şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak
kabahat senin,
-demeye de dilim varmıyor ama
kabahatin çoğu senin, canım kardeşim!

Nazım HİKMET

BÖYLE DEMOKRASİNİN CANI CEHENNEME

Herkes için demokrasi olabilir mi işçi arkadaş! Yani bir yanda patronlar, diğer yanda biz işçiler ve emekçiler. Demokrasinin olması için patronların sömürmekten vazgeçmesi gerekmiyor mu?Sömürmekten vazgeçerse, patronlar patron olmaktan çıkmaz mı?Sömürenlerle, sömürülen biz işçiler, bir arada var olduğumuz sürece demokrasi lafı boş bir laftır.Bugün ülkemizde demokrasi vardır.Bunu görmeyenler kördür.Ama, kimin demokrasisi, kimin için demokrasi? Devlet iktidarı patronlarınsa, demokrasi de onların demokrasisidir.Onların demokrasisi, bizim için sefalet, kölelik, açlık, alevi-sunni çatışması, Türk ırkçılığı, hemşericilik demektir.Demokrasi, senin anladığın gibi, herkese özgürlük demek değildir.Kandırıldığımızın farkında bile değiliz. Bakın bu ülkenin mahkemelerinde, devlet kurumlarında bir yazı göreceksiniz. Ne diyor orada: "Adalet mülkün temelidir." Şimdi soruyorum size, mülkü olmayanların adaleti olur mu? Bizim mülkümüz olmadığına göre o adalet başkalarının adaletidir. Mülk dediğimiz şey de bir arabayla ev değildir. Fabrikalar, işletmeler, binlerce dönüm arazilerin sahiplerinden bahsediyoruz. Mülkü olanlar kendi adaletlerinin (Bu adalet bizi canımız çıkıncaya dek sömürmenin adaletidir.) bizim adaletimiz olarak göstermeye çalışıyorlar. Demokrasi diktatörlüğün karşıtıymış. Onun için meclis demokrasinin temel araçlarındanmış. Şimdi bir soru daha soruyorum size, "500–600 milyon maaş alan milletvekili, asgari ücretten ya da 40–50 milyon maaş alan biz işçilerin vekili olabilir mi?" Soruyorum size olabilir mi? Ya da herhangi birimizin milletvekili olabilmesi için paramız, gücümüz yeter mi? Sendikalara yasal hak diyenler, sendikalaşmak istediğimizde neden kapı önüne koyuyorlar bizleri? Polis ve jandarmanın dipçiğini yiyenler biz değil miyiz? Bakın, şunu iyi öğrenelim, kafamıza iyicene kazıyalım. Devlet iktidarını hangi sınıf elinde tutuyorsa, demokrasi de onun demokrasisidir. Özelleştirmeyi demokrasi için mi yapıyorlar? Mezarda emeklilik yasasını demokrasi için mi çıkarıyorlar? Ekonomik Sosyal Konseyi demokrasi için mi kuruyorlar? Demokrasi için mi habire zam yapıyorlar? EVET! Kuşkusu olan mı var içinizde? EVET, ne yapıyorlarsa demokrasi için yapıyorlar. Kendi demokrasileri için yapıyorlar bunca zalimliği! Dinleri imanları para olanların, kendileri için bunları yapmaları gayet doğaldır. Ne yani, aç bırakmayacaklar da besleyecekler mi?

Biz işçilerin, emekçilerin eşleri, kızları ve bizler neden semt pazarlarına hep geç saatlerde gideriz? Pazarcılar, ortalığı toplarken yerlerdeki yiyecekleri toplarız. Niye? Demokrasi için! İlaç paramız olmadığı için hastane kapılarında niye ölürüz? Demokrasi için! Okula gönderemediğimiz çocukları, çocuk yaşta, zifiri karanlıkta işe göndeririz. Niye? Demokrasi için! Şimdi soruyorum size. Başınızı yere eğmeyin. Soruma cevap istiyorum. "Bu ne biçim demokrasi yahu!?"

Demek ki işçi dostlar, kardeşler, ezenlerle yaşamaya tahammül ettiğimiz sürece demokrasi, hep kanemicilerin demokrasisi olacak. Biz ne yapıyoruz? Lotoyla, totoyla, kuponlarla demokrasiye yardımcı oluyoruz. Hep soruları ben soruyorum. Fakat bunun cevabını birlikte vermeye mecburuz.

Daha önce çalıştığım bir metal fabrikasında, burada anlattıklarımı ve daha başka şeyleri yanıbaşımdaki işçi arkadaşıma anlattığımda, bana aynen şunları söylemişti: "Senin bu söylediklerine ben de katılıyorum. Ama bu söylenenleri teröristler, vatan haini, ana–bacı bilmez komünistler de söylüyor. Yoksa sende mi onlardansın?" Gülümsedim, elimi omuzuna koydum ve şöyle dedim: "Bak dostum, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı çıkmak, insanca yaşamak, açlığın–sefaletin olmadığı bir vatan için mücadele etmek, işçilerin birliğini sağlamak,patronların düzenini yıkarak kendi işçi iktidarımızı kurmak, ezilen biz insanların mezhep kav-

galarına karşı çıkmak komünistlikse eğer evet, ben komünist bir işçiyim. 'Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz!' Benim burda söylediklerime katıldığını söylüyorsun. Bunların doğru olduğunu kabul ettikten sonra istersen bana, Refahlı yahut MHP'li demen hiçbirşey değiştirmez. Ne diyor şair: 'Vatan, parababalarının kasasını korumaksa, ben vatan hainiyim' Namusu sokaktan toplamıyoruz arkadaşım." dedim ona. " Dön bir bak; patronlar, zenginler, birbirlerinin karılarının, kızlarının koyunlarından çıkıyorlar mı? Ama biz yoksulları, işçileri, ezilenleri nasıl da birbirine kırdırmak, soğutmak için mücadele veriyorlar. Milliyetçilikten dem vuran kodamanlar, devletin itibarlı hırsızları, yeraltı–yerüstü kaynaklarımızı, hatta ucuz işgücü diye biz işçileri Avrupa'nın, Amerika'nın kodamanlarına peşkeş çekmiyorlar mı? İsviçre bankalarında kaç kuruşun var senin? Şöyle dönüp geçmişimize bakarsan, savaşlarda zenginler değil, hep ölenler biz olmuşuz. Her savaşta ölen bizsek, bütün acıları–sefaletleri biz çekiyorsak, bu nasıl vatan sevgisidir anlamadım? Onlar kendi çıkarları için bizi ölüme gönderiyorlar. Mehmetçik diye kendimizden gurur duyarız. Askerlik ocağında ana avrat küfür edilenler, ağaçlara selam verdirenler, dayak atanlar, köpek yalı gibi yemekleri bize reva görenler bu vatan için bir kez öldü mü? Hayır! Sen milliyetçilikten bahsediyorsun. Diyelim ki Musul–Kerkük, hatta dünyanın birçok yeri bizim oldu. O topraklarda fabrikaların patronları kimler olacak? Sakıp Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar vb..leri. Biz ne yapacağız o topraklarda? Yine köle gibi sömürüleceğiz. Sabancı da Türk, biz deTürk'üz. Neyi değiştiriyor bu? Sömürücülerin, patronların hangi milliyetten olduğu farketmez. Onların vatanı sermaye bizimkisi ise emek. Ya onlar ya biz! Ortası yok bunun." dedim. Kafasını yere eğdi. ayağının ucunu yere sürterek dedi ki "Kafamı iyice karıştırdın. Yıllarca bize ailemiz, çevremiz, devlet, asker ocağında komutanlar hep bunları anlattı. Ya senin anlattıkların doğru, ya onların. Ama gerçekten kafa yormak, düşünmek istiyorum." dedi.

Anlatacaklarım bu kadar değil işçi arkadaşlar. Simdi sıra geldi partilerle parlamentoya. Bugün mecliste birçok parti var. 70 yıldır deneye deneye bir türlü bitiremedik. Biz sanıyoruz ki bir ülkede birden çok parti varsa demokrasi vardır. Ben hayır diyorum. Siz ne derseniz deyin. Bakın bu meclisin nasıl işlediğini ben size anlatayım. Patronlar bizleri kandırmak için kendi çıkarlarını bizim çıkarlarımız olarak göstermeye çalışıyorlar. Ne yapıyorlar? Kendi meclislerini kuruyorlar. Yüksek paralarla kendilerine uygun partiler kurduruyorlar. Bizleri de sağcı–solcu, Alevi–Sünni diye bölmeyi başardıklarından, kimine Refah, kimine MHP, Kimine ANAP, Doğruyol, kimine de CHP, DSP diye parti kurduruyorlar. Sonra bize işportacılar gibi "seç seç al!" diye bağırıyorlar. Biz ne yapıyoruz? Çürük mal almaya alışmışız ya seçip seçip alıyoruz. Eve götürdüğümüzde üstteki birkaç domatesin sağlam, alttakileri hepten ezik ve çürük gördüğümüzde nasıl kızıyorsak öyle kızıyoruz. Daha sonra ne yapıyoruz. Yan tezgahtaki domatesçiye güveniyoruz. Onun da domatesleri çürük koyacağını bile bile kendimizi inandırmaya çalışıyoruz. Yakınıyoruz, herşeyden yakınıyoruz. Ünlü halk ozanımız Pir Sultan ne diyor: "Bozuk düzende sağlam çark olmaz" Anlayacağınız parlamento denen bu "domuzlar ahırı"nda sağlam parti olmaz!

Herkesin partisi var. Ya bizim? Biz neyiz yahu, koyun sürüsü gibi sürülmeye dur demek için ne yapmamız gerekiyor? Partimiz olmadan bu kodamanlarla, devletle nasıl başedeceğiz? Bakın sınıfımızın partisi illa da yasal bir parti olmak zorunda değildir. Bu meclis domuz ahırıysa, insanları oraya koymayacakları besbelli. Nasıl ki fabrikamızda sendika kurmak için bile gizli çalışmak zorundaysak, kurulacak olan parti de gizli kurulmalıdır. Çünkü, bizim isteklerimiz bu düzene sığmıyor. Bu düzende patronlar, kendi düzenlerini göz göre göre yıktırmazlar. Öyleyse yasal olmak zorunda değil partimiz. Yakınlarda öncü işçilerin kurmaya çalıştıkları bir parti var. Hatta kuruluş kongresini toplamaya hazırlanıyorlarmış. Ben kendim karar aldım. Bu partiye üye olmak benim için onur ve gurur kaynağı olacak. Bu partiye siz işçi kardeşlerimi davet etmeyeceğim de kimi davet edeceğim? Haydi işbaşına! Kolay gele!

İşten Atılmış
İşsiz Bir Metal İşçisi

SENDİKALARIMIZ ESK'DAN DERHAL ÇEKİLSİN!

Biz işçi ve emekçiler, çektiğimiz sefalet ve sıkıntı yetmezmiş gibi sermayenin yeni bir haçlı seferiyle karşı karşıyayız. Alınterimizle yarattığımız SSK, yıllardır patronlara verilen bedava krediler, toplanmayan primlerle zarara sürüklendi. Şimdi bu durum gerekçe gösterilip tasfiye edilmeye çalışılıyor. "Parası olmayan tedavi olmasın, ölsün!" Bize reva görülen budur. Bu yetmiyor mezarda emekliliği dayatıyorlar. Zorunlu tasarruflarımız ve nemaları kelimenin gerçek anlamıyla gasp ediliyor. Özelleştirmeler hızlandırılarak sürdürülüyor. Özelleştirmenin işsizlik, taşerorlaştırma, kazanılmış hakların gasp edilmesi demek olduğunu deneyimlerimizle artık biliyoruz. Zam furyası ise her yeni gün sefaletimizi büyütüyor. En kötüsü ise sermayenin bu saldırılarının sendikalarımızın başındaki sendika ağalarının ortaklığıyla uygulanmasıdır. Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) adı altında patronları ve devletiyle el ve kader birliği yapan bu hainler bizi celladımıza sevdalandırmaya çalışıyor. Halbuki sendikalar bizim mücadele örgütlerimizdir. Sendikalarımız haklarımızı almak ve korumak için mücadelenin, birliğimizi sağlamanın vazgeçilmez araçlarıdır.

İhanette sınır tanımayan bu cesaretin nereden geldiğini biliyoruz. Elbette bizim suskunluğumuz ve sendikalarımıza gereğince sahip çıkmayışımız onlara bu cesareti veriyor. Fakat ellerinde başka kirli silahları da var. Sözde şeriat tehlikesine karşı "laik cumhuruyeti" korumak mavalı . Çetelere karşı mücadeleyi Tansu Çiller, Sedat Bucak, Mehmet Ağar ve daha birkaç katile indirgeyerek çarpıtma yüzsüzlüğü. ESK' da çıkarlarımızı diyalog yoluyla daha kolay savunacakları yalanı. Bu yalanlarla ülke menfaatleri adına bizleri celladımız sermayenin kuyruğuna takıyorlar. Halbuki biz biliyoruz ki, laik-dinci ayrımı esasta biz işçi ve emekçileri yapay bir tarzda bölüp, patronlara yem yapmanın aracıdır. Ve Susurluk'ta ortaya çıkan düzen ve devlet gerçeği sorunun bir kaç isimle sınırlı olmadığını göstermektedir. Çürüyen sermaye düzeni yasal ve yasadışı güçleriyle işçi, emekçi ve ezilenlerin hak arama mücadelelerinin karşısına dikilmiş, pervasız bir baskı ve zorbalık uygulamaktadır. Bu işin beyni ve yürütücüsü ise herşeyden önce ordudur, MGK'dır. Toplumsal dayanağı bizzat tekelci sermaye, TÜSİAD'dır.

O halde ister ülke menfaatleri adına, ister çetelere karşı mücadele adına, isterse haklarımızı korumak adına patronlar ve MGK- TÜSİAD hükümetiyle ESK' da kolkola girmek tam bir ikiyüzlülüktür. Bu nedenle her yeni gün sefaletimiz büyümekte, zorbalık güçlenmektedir. Gerek Susurluk'taki düzen ve devlet gerçekliğiyle, gerekse ortaçağ gericiliğiyle mücadele edecek olan bizleriz. Çünkü gerçek aydınlığa bizim ihtiyacımız var. Sömürenlerin değil! Sermayenin bu çok yönlü saldırı ve yalanlarına karşı mücadeleyi ancak bağımsız işçi sınıfı tutumuyla yükseltebiliriz.Biz aşağıda imzası olan işçi ve emekçiler, sendikalarımız işçi sınıfına ihanet demek olan ESK' dan derhal çekilmelidir diyoruz.

MGK DAĞITILSIN, ÇETELER CEZALANDIRILSIN!
SENDİKALARIMIZ ESK'DAN DERHAL ÇEKİLSİN!

ADI SOYADI	MESLEK	İMZA